

Jummala tenistusse

Laulu

Beetri foggodusse oppetaja foggodusse päle
 jäädmissse päitwal

Tartun, 17^{mal} Mail 1870.

I.

Wiis: Ma tahha sull', Sehowa, laulda.

Oh kule, Issand, meije palwust Nüüd omma
 fullase eest, kedda ja Meil' lähhatit, täll' anna walgust,
 Et omman ammetin so orjas ta; Kui sinno wain ifs
 tedda oppetap, Sis ta ka sinno riiki ma pääl kaswatap.

2. La waimo-külwile ja anna Iks üllewast, o
 Issand, õnnistust, La läbbi sinna hole kannu, Et
 sinno põllul' olles siggidust. Et kif, mes ta so sõnnast
 kulutap, Meid ifkes ussun, armun kimitap.

3. Täll' sedda karja wõtta hoita, Mes sinna temma
 kätte ussut nüüd, Et ta so leiwaga ifs toita Ka wõt-
 tas armust neide sõamid, Oh hoija kif neid, Issand,
 allale, Et kaotfil' es lääs siin keafe.

6573 55903

Tartu Ülikooli Raamatukogu

ARHIIVKOGU

II.

Selfammal wiisil.

So sõnna temma suust kui jõggi Iks tulgo, et ta ikkes wõinust saas, Et temma läbbi ilma wäggi, Mes wastapannep sõnmal, häbbis jääs, Et olles ta kui mõök, mes sisse lääp, Nink kalgi sõamid ka pehmes teep.

2. Me lodame so armo päle, Ta sissfeminnekit ja õnnista, Ta jalgu sada armo tele, Nink ussu töön ja tedda awwita; Jä meil, ke sinno nimmel ristitu Nink sinno werrega ka ostetu.

III.

Ommal wiisil.

Nüüd olgo ikkes iggawest' Nuw, kittus Summalale, Et temma surest heldussest Meid awwitanu jälle. Nüüd om hä meel meist Summalal, Suur rahho põlw om taiwa al; Kik wain om otsa sanu.

IV.

Wiis: Kes Summalat ni lassep tetta.

Nüüd olle minna põhja löidnu, Mes päl' ma lotust põhjanda; Se om mo Jesus, ke om tulnu Säält Issast sure armoga. Se põhhi ikkes kindmas jääp, Kui ma nink taiwas hukka lääp.

2. Ta tenistus om põhjas pantu Meil, kessel õnsussest om hool. Ta armo käre omma kääntu Siin

like pattatside pool'. Ta halle südda kaep ka Siin
like päle armoga.

3. Ei sa nüüd meije hukka sama, Meid Summal
tahhap awwita. Sest tulli Poig meid lunnastama,
Läts ülles me eest pallega. Ta allati nüüd hõikap
meid, Et awwassem täll' sõamid.

4. D põhjata arm, kun kii pattu Nüüd omma
neeltu iggawest! Mo hawa omma terwes tettu, Ei
olle ennamb hukkatust. Sest Jesu werri lõpmata
Nüüd hõikap: Issa hallesta!

V.

Selfammal wiisil.

Te, et mo usk, mo arm nink lotus Iks olles
kindma teggija, Et surmani mo kristlik saius Iks
olles kawwalusjeta. D Summal, te so kittusjes Mo
õiges, õnsas, usklikkus.

VI.

Wiis: Ma waene lats, te pattun sabu.

Siis hallesta nüüd meije päle, D armas Issa,
heldeste. Oh, kule armust meije häle, Nink anna
meile, mes om hä Ni ihho, kui ka henge poolt, Et
tunneme so esä-hoolt.

2. D Jesus, meije kallis' päästja! Meid päästa
figest pattu süüst; Sa, meije armas õnne-toja, Meil
sada kii so werre wäest; Nink pallega esä meije eest,
Sis same kii me Issa käest.

II.

Selgammal wiisil.

So sõnna temma suust kui jõggi Iks tulgo, et ta ikkes wõimust saas, Et temma läbbi ilma wäggi, Mes wastapannep sõnnal, häbbis jääs, Et olles ta kui möök, mes sisse lääp, Nink kalgi sõamid ka pehmes teep.

2. Me lodame so armo päle, Ta sisseminnekit ja õnnista, Ta jalgu sada armo tele, Nink ussu töön ja tedda awwita; Jä meil, ke sinno nimmel ristitu Nink sinno werrega ka ostetu.

III.

Dmmal wiisil.

Nüüd olgo ikkes iggawest' Nuw, kittus Summalale, Et temma surest heldussfest Meid awwitanu jälle. Nüüd om hä meel meist Summalal, Suur rahho põlw om tairwa al; Kik wain om otsa sanu.

IV.

Wiis: Kes Summalat ni lassep tetta.

Nüüd olle minna põhja löidnu, Mes päl ma lotust põhjanda; Se om mo Jesus, ke om tulnu Säält Issast sure armoga. Se põhhi ikkes kindmas jääp, Rui ma nink taiwas hukka lääp.

2. Ta tenistus om põhjas pantu Neil, kessel õnussfest om hool. Ta armo käe omma kääntu Siin

kife pattatside pool. Ta halle südda kaep ka Siin kife päle armoga.

3. Ei ja nüüd meije hukka sama, Meid Summal tahhap awwita. Sest tulli Poig meid lunnastama, Läts ülles me cest pallega. Ta allati nüüd hõikap meid, Et awwasssem tall' sõamid.

4. D põhjata arm, kun kik pattu Nüüd omma neeltu iggawest! Mo hawa omma terwes tettu, Ei olle ennamb huffatust. Sest Jesu werri lõpmata Nüüd hõikap: Issa hallesta!

V.

Selgammal wiisil.

Te, et mo usk, mo arm nink lotus Iks olles kindma teggija, Et surmani mo kristlik saisuus Iks olles kawwalusfeta. D Summal, te so kittusfes Mo diges, õnsas, usklikkus.

VI.

Wiis: Ma waene lats, ke pattun sabu.

Siis hallesta nüüd meije päle, D armas Issa, heldeste. Oh, kule armust meije häle, Nink anna meile, mes om hä Ni ihho, kui ka henge poolt, Et tunneme so esä-hoolt.

2. D Jesus, meije kallis' päästja! Meid päästa figest pattu süüst; Sa, meije armas õnne-toja, Meil sada kik so werre wäest; Nink palle esfi meije cest, Sis same kik me Issa käest.

VII.

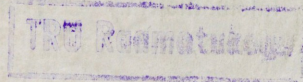
Ommal wiisil.

Õnnista nink hoija, Armoga meid tända, Is-
sand tõsta palget ja Meije päl', meid walgusta.

2. Anna rahho meile, Täamba ni kui heilä;
Sada pühha Waino ja, Et wiis Jesu mannu ka.

VIII.

3. Amen, amen, amen Jesu nimmel amen!
Kirkem Jesust ütfinda Eddimättes, wiimses ka.

Gegen den Druck dieser gottesdienstlichen Lieder ist von Seiten des
Livländischen Evang.-Lutherischen Consistorii nach vorgängiger Durchsicht
desselben nichts einzuwenden.

St. Marien in Dorpat. 1870, Mai 1.

Nr. 934.

Im Namen und Auftrage des Consistorii:
Consistorialrath A. S. Willigerode, Assessor.

Von der Censur gestattet. — Riga, den 8. Mai 1870.

Dorpat, 1870.

Druck von S. Laakmann.